
MDŽD ve vědě 2022

U příležitosti **Mezinárodního dne žen a dívek ve vědě (11. února)** jsme připravili články a rozhovory s několika zajímavými lékařkami z LF HK a FN HK, které se věnují vědecké činnosti.

doc. MUDr. Pavlína Králíčková, Ph.D.

MUDr. Miriam Lánská, Ph.D.

doc. MUDr. Ivana Kacerovská Musilová, Ph.D.

MUDr. Kristýna Néma

Co je na vědě baví, čím konkrétně se ve výzkumu zabývají, kdo je jejich vzorem nebo co by poradily ženám a dívkám, které s vědou začínají – to si můžete přečíst na následujících řádcích.

Současná věda je velice vzrušující, říká imunoložka doc. MUDr. Pavlína Králíčková, Ph.D.

„Nejsem typická vědkyně, spíš takový spojovací článek mezi vědou a klinickou praxí“, říká o sobě docentka Pavlína Králíčková z Ústavu klinické imunologie a alergologie Lékařské fakulty v Hradci Králové a Fakultní nemocnice Hradec Králové. A dodává, že věda je hlavně jejím koníčkem, kterým se snaží přispět k vyřešení některých imunologických otázek, a tím pomoci svým pacientům.

Medicína lákala docentku Pavlínu Králíčkovou už od malička. Vždy jí bavilo studovat přírodní vědy, a tak medicínu považovala za něco přirozeného, k čemu bude postupně směřovat. Vliv na rozhodnutí stát se lékařkou měla do jisté míry i její maminka, která jako lékařka svou dceru od studia medicíny zrazovala.

„Maminka mi studium medicíny vždycky hodně rozmlouvala, tak možná to byl částečně i vzdor, abych dokázala, že se mýlila,“ popisuje s úsměvem, co jí tehdy ke studiu medicíny také motivovalo. Že bude lékařkou, se rozhodla už na základní škole, když v 7. třídě začali v přírodopise probírat lidské tělo. „Řekla jsem si – to je konečně něco pro mě. Nadchlo mě to a cítila jsem se v tom dobře. A musím říct, že kdybych se měla rozhodovat znovu, tak bych neměnila.“

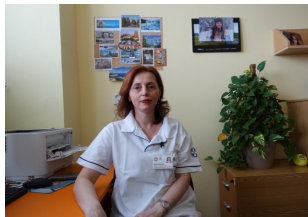
Docentka Pavlína Králíčková vystudovala Lékařskou fakultu v Hradci Králové a po ní nastoupila do Fakultní nemocnice v Hradci Králové na 4. interní kliniku, kde se několik let starala o pacienty s hematologickými onemocněními. V té době se začala také věnovat postgraduálnímu studiu, ale nakonec ho přerušila a na několik let dala přednost rodině. Když se po mateřské vracela zpět, oslovili ji kolegové z jiného oboru, kteří ji podpořili v tom, aby svůj obor změnila. Rozhodla se pro imunologii a postupně se začala věnovat i vědecké činnosti.

„Imunologie je obor, ve kterém najdete hodně otázek, ale odpovědi se vám často nedostává. A to vás pak vede k tomu, abyste se podívali, co se za tím vším vlastně skrývá. Když se snažím koncipovat novou výzkumnou aktivitu, vidím nejprve své pacienty. Kladu si vždy otázku, jak budou naše potenciální výsledky přínosné pro klinickou praxi,“ vysvětluje paní docentka. A dodává, že všechny výzkumy souvisejí s konkrétními případy jejich pacientů, kteří trpí vzácnými onemocněními, vrozenými poruchami imunitního systému.

Tito nemocní poměrně často trpí atypickými komplikacemi spojenými s chybě fungujícím imunitním systémem. Vybočují z běžných pravidel a nelze je zapasovat do přesně popsaných klinických jednotek. I z těchto důvodů pro ně nejsou stanovená jasná pravidla léčby. „A to je pro nás výzva. Snažíme se určit, který pacient a za jakých okolností je rizikový pro rozvoj určité komplikace a jakým způsobem ho sledovat. Potřebujeme najít správný čas a způsob léčby, abychom

nezvyšovali rizika vznikající kombinací základního onemocnění a imunomodulační léčby," popisuje svou vědeckou činnost.

„Je vysoce pravděpodobné, že nemalá část nemocných s vrozenými poruchami imunitního systému je citlivá k radioaktivnímu záření a současně má vyšší pravděpodobnost vzniku nádorových komplikací. Musí tak podstupovat pravidelný screening. V našich projektech se snažíme identifikovat parametry z periferní krve či moči, které by nás navedly na některé komplikace, aniž bychom pacienty museli často rentgenovat, či vystavovat CT vyšetření," dodává s tím, že tomuto tématu se chce věnovat i do budoucna.

Zároveň to ale není jediné téma, které zkoumala nebo které ji zajímá. Zatímco v minulosti se s kolegy věnovala výzkumu rizik u těhotných pacientek s poruchami imunity, dnes v době pandemie způsobené onemocněním covid-19 také zkoumají pacienty s poruchami imunity ve vztahu k účinnosti očkování. Jedná se totiž o skupinu, u které nebylo paušálně očkování doporučováno pro předpokládanou neefektivitu díky základní povaze onemocnění.

„My dnes zjišťujeme, že mRNA vakcíny i u nemocných s poruchou tvorby protilátek mohou v poměrně příznivém procentu fungovat paradoxně dobře a u některých jedinců se blížit situaci, jakou známe u zcela zdravé populace. Zásadním způsobem se tak mění náš pohled na očkování u skupin pacientů s primárními imunodeficity. Výsledky našeho výzkumu jsou nyní finalizovány pro publikační účely. Vypadají velmi nadějně, takže jsem v tuto chvíli pyšná, že se nám podařilo dojít k hezkým závěrům," přibližuje paní docentka Králíčková svůj současný výzkum. A jak dodává, poslední dva roky s covidem-19, byť přinesly spoustu negativního, jsou pro vědeckou činnost v oblasti imunologie velice vzrušující záležitosti.

Zájem o propojení vědy s klinickou praxí probudil u paní docentky už během studentských let na lékařské fakultě pan profesor Jan Krejssek, dnešní přednosta Ústavu klinické imunologie a alergologie FN HK. „Nás jako studenty velmi oslovil imunologickou tematikou. Nadchl nás pro obor a dal nám poznat už před více než 20 lety, kde lze hledat podstatu řady onemocnění a jakým směrem se bude řada vědeckých aktivit v budoucnosti ubírat," vysvětluje. V současnosti za své vědecké i lidské vzory považuje pana profesora Jiřího Litzmana, přednostu Ústavu klinické imunologie a alergologie Fakultní nemocnice u sv. Anny v Brně, a paní profesorku Annu Šedivou z Ústavu imunologie Fakultní nemocnice Motol, s nimiž úzce spolupracuje a se kterými, jak říká, ji pojí i osobní přátelství.

I když se paní docentka Králíčková věnuje vědě zhruba deset let a o výzkumech, na nichž se podílí, hovoří s velkým nadšením, sama přiznává, že několikrát v minulosti zažila i chvíle, kdy přemýšlela, zda vůbec ve vědecké činnosti pokračovat. „Když věnujete spoustu času nějakému projektu, věříte mu a pak třeba nic neobjevíte, nebo když máte pocit, že jste i něco objevili, ale lidé, kteří posuzují dané výsledky před jejich uveřejněním v odborných časopisech, vám ukáží, že vaše sebevědomí rozhodně není na místě a že je potřeba odvést ještě spoustu práce – tak si říkáte, jestli začít znovu nebo jinak, anebo to vzdát a věnovat se něčemu jinému," popisuje paní docentka. V takových chvílích jí ale nakonec vždy pomohl její životní přístup. Jak totiž říká, nevzdává věci lehce, snaží se je vždycky zlomit a vzít je jako výzvu.

Sama by byla ráda, aby se více mladých žen rozhodlo pro studium medicíny a nebálo se stát lékařkami, byť uznává, že je to velmi náročné povolání. „Největší odměnou je však pocit, že se vám podařilo někomu pomoci, uzdravit ho nebo alespoň posunout o krok blíže k návratu do běžného života. A když ani toto nelze, tak ho provázet a podporovat v dobách nejtěžších. To vše vám vynahradí nespočet hodin věnovaných práci i dalšímu studiu," říká. A k vědecké činnosti ještě dodává: „Není to o tom být na žebříčku vědkyň někde na čelních místech a směřovat k velkým cílům, ale zvednout právě ty otázky, které leží přímo před vámi, takové ty drobné dílčí úkoly, které jsou přímo spojeny s potřebami našich konkrétních nemocných.“

MUDr. Miriam Lánská, Ph.D.: Věda přináší mnoho zajímavých poznatků i setkání

Paní doktorko, proč jste se rozhodla pro studium medicíny? A proč padla volba zrovna na Lékařskou fakultu v Hradci Králové?

Pocházím ze Slovenska. Nechtěla jsem studovat v blízkých Košicích, ani v Bratislavě a Praha na mě byla moc velká, tak proto jsem se rozhodla pro Hradec Králové. Medicínu jsem si vybrala proto, že jsem chtěla pomáhat lidem a líbila se mi biologie a technické věci v medicíně.

Co bylo dál, jak jste se dostala na IV. interní hematologickou kliniku?

Po ukončení lékařské fakulty jsem chtěla dělat všeobecnou internu, lákala mně intenzivní péče, proto jsem začala pracovat na tehdejší II. interní klinice na Pospíšilově třídě a asi dva roky po promoci jsem se začala specializovat na hematologii a u té jsem zůstala až dosud.

Jste vedoucí Separátorového centra v rámci IV. interní kliniky, můžete nám ho trochu představit?

Na naší klinice pečujeme o pacienty s hematologickými chorobami, nenádorovými, jako jsou anémie, trombocytopenie. Největší část naší práce jsou pacienti s hematologickou malignitou, zejména s leukémií, lymfomy. Mojí specializací je péče o pacienty indikované k transplantaci krevetvorných buněk. Pečujeme o pacienty z celého Královéhradeckého i Pardubického kraje. Separátorové centrum nepečuje pouze o hematologické pacienty, jedná se o mezioborové pracoviště, léčíme pacienty z celé republiky, jsme jedno z největších center v České republice.

Jak Vámi používaný přístroj – separátor vlastně funguje?

Separátory, které používáme, pracují na principu centrifugace, dokáží oddělit jednotlivé složky krve, a my dokážeme odstranit patogenní substance z krve, např. patologickou bílkovinu (paraprotein), extrémně zvýšený cholesterol, některé typy protilátek. Dokážeme významně snížit počet patologických buněk, pokud je extrémně zvýšený počet bílých, nebo červených krvinek anebo krevních destiček. Pacient je k separátoru napojený pomocí jednorázové soupravy hadiček, odstraníme z krve, co je potřeba, zbylá krev se mu vrací zpět. Většinou k nám přicházejí pacienti v úvodu onemocnění, kteří trpí například akutní leukémií, mají extrémní počet bílých krvinek. Pokud bychom takového pacienty začali léčit hned chemoterapií, došlo by k rozpadu buněk a mohlo by dojít k selhání orgánů. Proto mu na začátku snížíme počet bílých krvinek pomocí separátoru a pak se začne léčit chemoterapií.

Dále máme pacienty s familiární hypercholesterolemií, kteří mají genetickou poruchu metabolismu cholesterolu, léčba medikamenty je nedostatečná, a v již mladém věku jsou ohroženi předčasnou aterosklerózou, vznikem infarktu myokardu nebo náhlým úmrtím. V jejich případě pomocí speciálních metod dokážeme selektivně odstranit z krve cholesterol, tím dokážeme zpomalit rozvoj aterosklerózy. Máme největší soubor pacientů s touto diagnózou v celé České republice. Další naše práce je připravit buňky pro transplantaci krevetvorných buněk, jak autologní, kdy se v léčbě hematologických malignit použijí vlastní buňky pacienta, tak alogenní buňky, které jsou odebírané od příbuzných dárců pro naše pacienty.

Co Vám dělá ve vaší práci radost? Asi se setkáváte s různými neveselými životními příběhy.

Příběhy jsou různé, s dobrým i se špatným koncem. Radost mi dělá, když to dobře dopadne a pacienti se po léčbě mohou vrátit zpět do života, k rodinám, dětem, k práci. O pacienty pečujeme dlouhodobě, vidíme je na začátku onemocnění, jak během obtížné a dlouhodobé léčby zvládají všechny komplikace léčby a jak se po léčbě opět vrací do života.

Čím se zabýváte v rámci výzkumu?

Soustředíme se na několik okruhů. Věnujeme se zkoumání dlouhodobých změn u mnohých onemocnění. Léčíme pacienty s již zmíněnou familiární hypercholesterolemií. Tito pacienti jsou u nás léčeni opakovaně, někteří i několik desítek let, což nám umožňuje podrobně sledovat mechanismy vývoje aterosklerózy u těchto nemocných i efekt dlouhodobé terapie. Dalším výzkumným záměrem našeho pracoviště byla ve spolupráci s Oční klinikou léčba pacientů s věkem podmíněnou makulární degenerací sítnice. Ve vyspělých zemích je toto onemocnění nejčastější příčinou slepoty, proto naší snahou bylo pomocí speciálních metod upravit reologické vlastnosti krve a zastavit proces poškození sítnice a zachránit jim zrak. Máme zkušenosti s léčbou více než sta pacientů s touto diagnózou. To bylo také téma mé postgraduální práce.

Máte nějaký vzor ve své práci, někoho, kdo Vás inspiruje?

Měla jsem to štěstí, že jsem na Separátorovém centru začala pracovat pod vedením prof. MUDr. Milana Bláhy, CSc., který stál úplně na počátku rozvoje separátorové techniky v České republice. Naše centrum vzniklo v rámci ČR jako jedno z prvních, už v roce 1976. Prof. Bláha mě zasvětil do jednotlivých metod, používaných na našem pracovišti, také mě trpělivě vedl v začátcích výzkumné práce.

Kolik hodin denně věnujete Vaší práci?

Většina mé práce je v rámci nemocnice, běžná péče o pacienty, kteří přicházejí na Separátorové centrum ale i na naši ambulanci, s běžnou osmihodinovou pracovní dobou. Ale jako většina lékařů v klinických oborech jsou součástí mé práce i služby na jednotce intenzivní hematologické péče, kde se staráme o pacienty léčené intenzivní chemoterapií včetně transplantace krevtvořných buněk, to jsou asi čtyři služby do měsíce včetně víkendů. Pokud připravujeme nějakou publikaci, přednášku, tak to jsou pak večery, kdy najdu chvíli času.

Co Vás na této práci nejvíce baví?

Práce s pacienty, když se nám podaří je vyléčit, nebo jim prodloužit život. Máme pacienty, kteří k nám chodí spoustu let, máme k nim jiný vztah než k člověku, kterého vidíte v rámci urgentní medicíny jednou za život. Známe celé příběhy lidí a jejich rodin, nemoc je nezasáhne jenom v rovině zdraví, musí se vypořádat s mnohými pracovními, sociálními i psychickými problémy.

Jakým způsobem relaxujete?

Baví mě zahrada, procházky v přírodě, cestování, v zimě lyžování. Je důležité věnovat se úplně jinému typu činnosti, u kterých může člověk relaxovat.

Je to zvladatelné, když má člověk malé děti?

Mé děti to ve zdraví přežily, aspoň doufám. Skloubit to lze, ale záleží na podpoře v celé rodině, ale dá se to. Člověk si musí nastavit priority. Tím, že pracuji na oddělení, kde se setkáváme s těžkými osudy mladých pacientů, třeba matek od malých dětí, tak si uvědomuji, že si musíme najít čas na relaxaci a věnovat se rodině, děti rostou rychleji, než bychom chtěli. Výzkum není nejpřednější věc na světě.

Čím se v životě řídíte?

Snažím se žít tak, abych byla spokojená se svým životem, dělat věci tak, jak nejlépe umím, aby to bylo v souladu s mým svědomím a radovat se z maličkostí.

Co byste poradila mladým ženám, studentkám, co zvažují vydat se na dráhu vědkyně, jsou na prahu své budoucí kariéry? Co by měly zvážit?

Dnes ženy dělají medicínu ve všech oborech. Pokud studují medicínu, musí se rozhodnout, zda chtějí mít přímý kontakt s pacienty, nebo se budou věnovat laboratorní práci nebo práci v teoretických oborech. Všechny obory medicíny se rychle vyvíjejí, práce přináší mnoho zajímavých poznatků i setkání.

doc. MUDr. Ivana Kacerovská Musilová, Ph.D.: věda nabízí exaktní řešení klinických otázek**Paní docentko, kdy a proč jste se rozhodla věnovat vědecké činnosti? Co Vás k tomu motivovalo?**

Já jsem a věřím, že to zůstane i nadále, především klinik. Klinická práce přináší řadu otázek a podnětů k přemýšlení. Hledání jejich podstaty a nacházení logických vysvětlení považuji za nesmírně důležité. Takový přístup posunuje nejen nás samotné, ale měl by být přínosný hlavně pro naše pacienty. A právě vědecká činnost je aktivita, která nabízí exaktní řešení klinických otázek.

Čemu se konkrétně věnujete? Jak vypadá Vaše vědecká činnost v praxi a co Vás na tom nejvíce baví?

Mým oborem je perinatologie a fetomaternální medicína s důrazem na ultrazvukovou diagnostiku. Právě ultrazvuková diagnostika je pak společným jmenovatelem mých výzkumných projektů. Ty se týkají nejen její typické role u vrozených vývojových vad plodu, ale i jejího uplatnění v problematice předčasného porodu. Předčasný porod nepředstavuje zrovna oblast, kde by ultrazvuková diagnostika významně dominovala. K tomuto tématu jsem se dostala díky svému muži, prof. Kacerovskému, který na našem pracovišti s výzkumem předčasného porodu začal a dokázal vybudovat naprosto perfektně fungující tým a neskutečné podmínky pro vědeckou práci dalších lidí. Do takto „rozjetého vlaku“ nebylo vůbec těžké nastoupit a připojit se s mou ultrazvukovou erudicí. Může to znít přehnaně, ale nebýt mého muže, neměla byste důvod se mnou jakýkoliv rozhovor dělat.

Byly někdy chvíle, kdy jste si říkala, že vědecké činnosti necháte? Co Vám pomohlo nevzdat to?

Přemýšlení o úplném ukončení asi nikdy nebyly. Bylo ovšem období, kdy jsme se rozhodovali, že z projektů na našem pracovišti vypustíme právě ty ultrazvukové. Důvodem bylo, že jsme měli k dispozici pouze ultrazvukový přístroj, který byl určen primárně pro klinickou práci, a jeho plné vyřízení v pracovní době nás limitovalo ve výzkumných projektech. To se však nyní změnilo díky velké podpoře ze strany Fakultní nemocnice v Hradci Králové, od které máme k dispozici špičkový ultrazvukový přístroj výhradně pro výzkum.

Co považujete za svůj dosavadní největší vědecký úspěch? Jak vidíte svou vědeckou činnost do budoucna?

Za velký úspěch považuji dvě práce publikované v časopise *Ultrasound in Obstetrics and Gynecology*, který je nejprestižnějším časopisem uveřejňujícím práce s ultrazvukovou tematikou v oboru porodnictví a gynekologie. Tyto práce dokladovaly potenciál našeho týmu i ve směru ultrazvukového výzkumu a podpořily nákup již zmíněného ultrazvukového přístroje výhradně pro výzkum. Tento přístroj je pro nás nejen velkou příležitostí ale i závazkem. A tak i má další činnost se bude ubírat ultrazvukovým směrem a věřím, že rozšíříme oblasti našeho zájmu i mimo problematiku předčasného porodu.

Máte nějaký vědecký vzor? Vědkyni či vědce, kterou/kterého obdivujete nebo která/který Vás něčím inspiroval/a?

Mám dva velké vzory. Prvním je prof. Bo Jacobsson ze švédského Gothenburgu, který se právem řadí mezi přední vědce ve výzkumu předčasného porodu. Je nejen pro mne, ale pro celý náš tým již více jak deset let neocenitelnou odbornou oporou a velkým přítelem. Dále musím zmínit prof. Torvida Kiseruda z Norského Bergenu, který je otcem funkčního vyšetření krevního oběhu plodu pomocí ultrazvuku. Je to člověk, který ve své době dokázal tuto problematiku uchopit neskutečně exaktním způsobem a klinické výsledky propojit s animálními experimenty a opřít je o matematické modely. To je pro mne jako pro sonografistu naprosto fascinující. Jak prof. Jacobsson, tak i prof. Kiserud mají společnou jednu důležitou vlastnost a za ni si jich neskutečně vážím. Ve své vědecké práci kladou ohromný důraz na její vysokou kvalitu a její etické principy.

O ženách-vědkyních je poslední dobou ve veřejném prostoru sice čím dál více slyšet, častěji se např. objevují v žebříčcích osobností vědy a výzkumu v různých časopisech, přesto je jich ve srovnání s muži-vědci stále velmi málo. Máte pro to nějaké vysvětlení? Mají ženy/dívky ve vědecké činnosti nějaký hendikep oproti mužům?

Ženy na pozicích výzkumných pracovníků je v České republice výrazně méně než mužů. Nejvýraznější rozdíly jsou v technických oborech a přírodních vědách. Zastoupení v těchto oborech je jistě zásadně ovlivněno jejich zaměřením a v tom bych genderový problém neviděla. Víme, že v lékařských a sociálních vědách se poměr mezi muži a ženami dosti srovnává. Zajímavým faktem je ale změna zastoupení žen v průběhu profesního růstu. Na úrovni doktorského studia je zastoupení žen poměrně blízké mužům, od jeho ukončení ale začínají výrazně převažovat muži. Myslím, že významnou svou roli v tom hraje mateřství a péče o děti, která v naší společnosti stále představuje větší omezení pracovního uplatnění pro ženu než pro muže. Nelze ani opomíjet platové znevýhodnění žen oproti mužům.

MUDr. Kristýna Néma: Nejdůležitější je vytrvat a dělat to, co vás baví

Mladá talentovaná lékařka a vědkyně MUDr. Kristýna Néma z ORL kliniky FN HK považuje za velké štěstí, že si vybrala obor, který ji baví a naplňuje. Ke studiu všeobecného lékařství ji dle jejích vlastních slov inspiroval fiktivní, ale poutavý televizní seriál Doktorka Quinnová.

Dr. Néma na sebe upozornila už během studia na LF HK, když v roce 2020 vyhrála klinickou sekci konference SVOČ. Úspěch ale zaznamenala už o rok dříve, kdy ve stejné soutěži obsadila druhé místo. Zatímco v roce 2020 byly cílem jejího výzkumu výsledky rekonstrukčních operací ušního bubínku, práce z roku 2019 se týkala výzkumu stavu sluchu po operaci otosklerózy. „*Zkoumala jsem faktory, které by mohly predikovat pooperační hojení a podle kterých bychom ihned po operaci mohli s určitou pravděpodobností určit prognózu sluchu u pacientů do budoucna,*“ upřesňuje paní doktorka cíle svého tehdejšího bádání.

Mimo to se podílela na výzkumu Implementace laserové spektroskopie v analýze kožních nádorů. „*Byl to velmi zajímavý projekt, kterým jsme se snažili zjistit, zda chemické složení nádorů může pomoci v přesnějším určení ohraničení nádorů, a tím přispět k přesnějšímu určení bezpečnostních okrajů při jejich chirurgickém odstraňování.*“

Po ukončení studia lékařství v červnu 2021 začala pracovat na Klinice otorinolaryngologie a chirurgie hlavy a krku ve FN HK, kde pokračuje i ve své vědecké činnosti. „*Momentálně se věnuji výzkumu se zaměřením na hlas – hlasovou edukací, terapií a operačními technikami v rámci fonochirurgie.*“ A proč se vlastně začala věnovat právě tomuto oboru? „*Klíčovým momentem pro mě byla zahraniční stáž v nemocnici v německém městě Braunschweig, tam mě poprvé obor ORL uchvátil a nadchl, následně jsem se přihlásila na dobrovolné stáže i do Fakultní nemocnice.*“

Kristýna Néma si sama pro sebe v rámci vědy vytyčila spoustu cílů a plánů, ale už na počátku své kariéry si uvědomuje, že všeho se možná nepodaří dosáhnout. Nicméně věří, že dokáže nové poznatky z výzkumů aplikovat také v klinické praxi. „*V první řadě je pro mě důležité zjistit, jaký dopad může mít nové poznání pro praktické užítí v léčbě onemocnění, tak aby věda pomohla zlepšit zdraví a život našich pacientů.*“ Její práce ji očividně baví a stále víc se utvrzuje v tom, že studium medicíny a následně obor ORL byla ta správná volba. Navíc má dle svých slov štěstí na lidi kolem sebe, kteří

ji při práci povzbuzují a podněcují její zvědavost. „Je to právě kolektiv, ve kterém mohou vznikat nové nápady, které pak lze proměnit ve skutečnost. Momentálně jsou pro mě inspirací všichni pracovníci Kliniky otorinolaryngologie a chirurgie hlavy a krku ve FN HK, v jejímž čele je prof. MUDr. Viktor Chrobok, CSc., Ph.D.“

Běžný den mladé vědkyně začíná už v půl páté ráno, nejprve se věnuje cvičení a následně přípravě na nadcházející pracovní den. V nemocnici začíná ráno o sedmé, věnuje se svým pacientům, ambulancích, práci na oddělení, pracovní náplň je pokaždé jiná. K zvládnutí všech náročných činností jí pomáhá i dodržování pravidelného spánkového režimu. „Na službě to samozřejmě nejde, ale ve všední den se snažím mít vše hotovo do 22:00.“

Mimo práce si najde čas i na koníčky, zajímá se o hudbu, hru na klavír a zpěv, také ráda sportuje a učí se cizí jazyky. Odpočine si i při józe, v sauně nebo při procházce v přírodě. A co by poradila mladým ženám, vědkyním, které zvažují věnovat se vědeckému bádání? „Jistě to nebude platit jen pro ženy a studentky, ale nejdůležitější je vytrvat a zároveň si vybrat oblast, která člověka zajímá, a v každé z oblastí bádání najít zalíbení.“